

JACKIE

Leesexemplaar

© 2025, Liesbeth Talboom, Seren Teke en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

Verhaal: Liesbeth Talboom
Illustraties: Seren Teke
Omslagontwerp: Pelckmans Uitgevers
Vormgeving: KaaTigo

D/2025/0055/45
ISBN 978 94 6383 788 0
NUR 283
THEMA YFN, YFQ, YXD, YXFB, YXT, YXW, 5AK

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6383 945 7
Luisterboek: ISBN 978 94 6383 911 2

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 x.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

JACKIE

Liesbeth Talboom
Met illustraties van Seren Teke

P E L C K M A N S

I. IN BAD

Met een diepe zucht laat Jackie zich in het warme zeepsop glijden. In de verte hoort ze mama, maar Jackie luistert niet. Niet echt. Ze wil niet horen wat mama allemaal vertelt over de nieuwe school. Al is er alvast een troost: daar zal niemand weten dat mama haar in bad zet op zondagavond. Nog altijd. Er zijn kleuters die zich al alleen mogen wassen. Mama klinkt vervormd, maar Jackie weet dat ze 'alles komt wel goed' zegt. De rozengeur van oma's badolie kriebelt in haar neus als ze boven water komt.

Mama kijkt haar verwachtingsvol aan vanuit de schommelstoel naast het bad. Ze heeft haar 'laat ons even gezellig praten'-gezicht opgezet. Maar Jackie heeft er geen zin in, want misschien komt alles morgen wel goed, maar misschien ook niet. Niemand weet het. Want het is nog maar vandaag.

Waarschijnlijk hebben niet veel mensen een schommelstoel in de badkamer en dan al zeker geen exemplaar vol knaloranje kussens. Volgens oma is dat echter ideaal, want je moet toch in elke kamer in je huis rustig een boek kunnen lezen? Jackie moet toegeven dat de stoel behoorlijk handig is nu zij met mama in het oude huis woont. Zeker op zondag. Want dan moet Jackie om 17.00 uur in bad. En elke week doet mama alsof dat heel normaal is en het niet zal uitdraaien op een ramp. Maar elke zondag rond 17.22 uur barst de hel los. Voor de tweede keer zal dat in deze badkamer gebeuren en het is nog maar de vraag of de burens al bekomen zijn van vorige week.

Mama komt naast het bad staan. Ze reikt over Jackie om met driftige bewegingen het pompje van de reusachtige bus shampoo twintig keer op en neer te laten gaan. Al snel

zijn haar handen verdwenen onder een zachte crèmekleurige smurrie en begint ze het haar van Jackie in te zeppen.

‘Mama, ik kan dat zelf.’

‘Ik kan het beter.’ De smurrie verandert langzaam in een ontzettend grote toef schuim. Er vliegen kleine zeepbellen in het rond en mama schudt nu en dan haar handen uit boven het bad zodat er dikke vlokken op het water vallen. Het schuim neemt ook langzaam Jackies gezicht in.

‘Ik heb vanmorgen bij de bakker een aantal meisjes van het dorp gezien, ze zagen er best leuk uit. Ik weet zeker dat je snel nieuwe vriendinnen zult maken. Alles komt goed, Jackie!’

‘We zullen wel zien.’ Mama is echt zenuwachtig voor Jackies eerste dag op de nieuwe school. Jackie is ongelofelijk boos geweest over de verplichte verhuis, maar er was niets aan te doen. Dit was dé kans waar mama al haar hele carrière op gewacht had. Gelukkig wonen ze voorlopig in het huis van oma. Al zou het nog beter zijn als oma er gewoon was. Gewoon hier in plaats van tussen de koala’s.

‘Ik ben trots op je, lieve schat. Ik ben zeker dat je heel veel indruk zult maken op deze school. En het is ook maar voor een jaartje, hè. Dus als het tegenvalt, moet je gewoon even op je tanden bijten. Dan zoeken we een goede secundaire school. Eentje waar mijn slimme Jackie alle kansen krijgt.’ Mama blijft praten terwijl ze de shampoo uit Jackies haren spoelt. Ze laat de woorden samen met het water over zich heen stromen.

Tijd voor de conditioner. Deze bus is zo mogelijk nog groter dan de vorige en belooft met sierlijke letters kambare haren zonder knopen. Mama's handen wrijven een massa van het spul op haar hoofd. Terwijl mama haar handen spoelt, draait ze zich om en kijkt even in de spiegel. Met vlugge vingers legt ze haar zwarte steile bob weer perfect in model. Niet dat dat nodig is, want mama's haar ligt altijd perfect. Ze is duidelijk in gedachten bij haar nieuwe werk en opent op automatische piloot allerlei kastjes in de badkamer om een indrukwekkende collectie spullen op het gouden tafeltje met kleine wieltjes te verzamelen. Bij andere mensen worden zo'n tafeltjes gebruikt om eten te serveren. Maar niet ten huize Bouclé.

Om precies 17.18 uur doorbreekt de timer op mama's telefoon de stilte. Ze stroopt haar mouwen op en spoelt met vlotte, snelle bewegingen de conditioner uit Jackie's haar.

'Klaar, kom er maar uit.' Ze strekt haar rug even alsof ze zich opmaakt voor een half uurtje yoga. Jackie trekt de stop uit het antieke bad. Ze hoort en voelt het water wegstromen en wacht op de draaikolk. Het allerlaatste beetje spoelt met een slurpend geluid weg. Zodra ze afgedroogd is, doet ze snel haar ondergoed aan, en meteen ook de ketting die oma op haar hoofdkussen had klaargelegd als welkomstcadeautje. Het is er eentje met een groot, roze kristal. Er was een briefje bij om haar veel geluk te wensen. Haar blik kruist die van mama in de badkamerspiegel.

'Er is geen enkel wetenschappelijk bewijs dat die

edelstenen ook maar iets van krachten hebben. Ze zijn gewoon mooi, tenminste als dat je stijl is. Oma zou als wetenschapper toch beter moeten weten.’ Mama klinkt streng en gebaart naar Jackie dat ze moet komen zitten.

Jackie doet haar slippers aan. Ze maakt kleine sprongetjes tussen de plasjes water die zoals elke week uit haar enorme bos nat haar lekken. De gouden pootjes van het bad zijn letterlijk aan het pootjebaden.

‘Zal ik een muziekje opzetten, Jackie? Of hoe doen we het deze week?’ Mama kijkt enthousiast. Alsof ze voor de cinemazaal staan en Jackie mag kiezen welke film het zal worden. Maar in werkelijkheid liggen er op het karretje zesentwintig borstels, twee sprays, vijf tubes en ongeveer 230 speldjes klaar. Jackie rilt. Ze raakt de edelsteen van oma even aan. Mama lijkt het niet te merken en pakt neuriënd het eerste flesje.

‘Doe je ogen even dicht, Jackie. Deze spray is nieuw. Alle knopen zouden meteen moeten verdwijnen. Ze beloven dat je haar zo glad als boter wordt.’

‘Volgens mij is boter alleen maar vetzig. Ik wil niet nog eens in bad, hè.’

‘Dat is een uitdrukking, Jackie.’ En zonder antwoord af te wachten, begint mama met snelle bewegingen het haar van Jackie in te spuiten. De spray ruikt gelukkig niet naar boter. Maar hij helpt ook niet. Dat is drie minuten later al duidelijk. Want Jackie heeft zoals elke week geprobeerd om stil te zitten en vooral om stil te zijn. Op haar tanden te bijten.

Zelfs op de binnenkant van haar wang. Tot ze bloed proeft. Maar ook dit keer lukt het niet. Ze gilt. Ze krijst. Ze roept. Ze schreeuwt. Ze tiert.

Mama blijft doorkammen en probeert te doen alsof Jackie als een voorbeeldig rustig meisje op het bankje zit. Dan houdt ze even een pauze. Jackie's haar ziet er belachelijk uit. Aan de linkerkant hangt het sluijk en nat naar beneden.

Aan de rechterkant piekt het chaotisch alle kanten uit. De achterkant kan ze gelukkig niet zien. Daar moet het nog het meest lijken op een vogelnest. Maar dan een waar geen enkele vogel haar eitjes in zou terugvinden.

Mama kijkt – zoals elke week – kwaad en een tikje teleurgesteld. Dan doet ze de hoge kast naast de spiegel open en grabbelt naar een groen zakje. Ze neemt er zonder een woord te zeggen haar oordopjes uit en stopt die met bruske gebaren in haar oren. Daarna neemt ze haar dure hoofdtelefoon en kiest ze nieuwe muziek. Luide muziek. Ze sluit heel even haar ogen en gaat weer achter Jackie staan. Ze laat een nieuwe borstel verdwijnen in het vogelnest. Jackie begint opnieuw te krijsen. Maar nu werkt mama verbeterd en ongestoord verder.

In enkele minuten is het hele haar van Jackie knoopvrij. Mama hoort het gekrijs niet. Maar ze hoort ook de bel niet. Hoewel de bel met dierengeluiden van oma meer dan haar best doet om gehoord te worden. Jackie hoort de bel evenmin. En dat is jammer. Want twee minuten later horen mama en Jackie wel een superluide knal. Gevolgd door barstend en kletterend glas. Meteen daarna is het stil. Akelig stil.

2. GEBROKEN GLAS

Mama staat als versteend in de badkamer met een zwevende borstel in haar hand. Jackie luistert ingespannen naar de geluiden in het oude huis. Ze hoort bonkende voetstappen op de trap en ziet hoe mama snel de hoofdtelefoon en de oordopjes uitdoet en de haarborstel inruilt voor de haardroger die ze als een pistool voor zich houdt. De voetstappen klinken steeds luider. Jackie springt overeind en trekt een spurtje naar de hoek van de badkamer zodat ze achter de deur kan verdwijnen wanneer die onvermijdelijk opengaat. Ze probeert mama zonder geluid duidelijk te maken dat ze bij haar moet komen staan, maar het is te laat. De deur gaat al met een brede zwaai open.

Jackie kan niet zien wie de badkamer binnenkomt, maar ze ziet wel hoe mama trillend de haardroger met een luide

bons op de grond laat vallen en haar armen in de lucht steekt. Haar zwarte haren steken fel af tegen haar lijkleke gezicht. Jackie voelt haar hart in haar keel bonzen. Het lijkt wel alsof ze in een slechte politiefilm zit. Met een harde duw gooit Jackie de badkamerdeur weer dicht in de hoop de indringer te verrassen en uit evenwicht te brengen. Dat lukt, want ze hoort een kreet en wat gestommel. Meteen springt ze tevoorschijn met de badjas van oma die aan de kapstok achter de deur hing. Ze smijt die over de inbreker en trekt de ceintuur strak.

Jackie kijkt naar mama en houdt zich klaar om het samen op een lopen te zetten.

‘Kom, naar beneden, dan kunnen we daar snel de politie bellen.’ Jackie waant zich in een van haar televisieseries. Het voelt helemaal niet zo vreemd om de leiding te nemen. Dat doen al die Amerikaanse superhelden ook. Maar wat er in die series nooit gebeurt, is dat er een boze stem van onder de gestreepte badjas komt, die moeilijk te begrijpen is, maar toch lijkt te klinken als: ‘Ik BEN de politie.’

Mama doet twee passen naar voren en maakt de knoop van de badjas los. Ze bevrijdt de inbreker op de gang die inderdaad veel weg heeft van een politieagent.

‘Excuseer, meneer,’ mompelt mama, ‘dit lijkt me allemaal een groot misverstand. Kan ik u een tasje koffie aanbieden?’

‘Wie zijn jullie? Wat doen jullie in het huis van Jacqueline? En wat was dat huiveringwekkende gekrijs? Jullie hoorden de bel niet, ik dacht dat er iemand in ontzettend grote nood verkeerde.’ De politieman is intussen weer overeind gekrabbeld en veegt wat denkbeeldige pluisjes van zijn uniformbroek. Hij neemt zijn politiepet van de grond en zet die weer stevig op zijn kalende hoofd.

‘Euh, ik ben Caroline, aangenaam, ik ben de dochter van Jacqueline. Wij zijn net naar hier verhuisd omdat ik een nieuwe job heb gekregen bij het bekende advocatenkantoor Lex Crispa hier in de stad.’ Jackie hoort dat mama haar ik-ga-even-indruk-op-u-maken-stem heeft opgezet en ze doet als

vanzelf een stapje achteruit. Ze haat het als mama zo doet, want de volgende zin kan ze al voorspellen. 'En mag ik u dan voorstellen aan mijn fantastische en superintelligente dochter Jackie? Zij heeft morgen haar eerste dag op de nieuwe school en kijkt er heel erg naar uit. Ik denk dat alles goed zal komen, want Jackie is een meisje met een ongelooflijk groot aanpassingsvermogen en iedereen is meteen in de wolken over haar.' Als ze kon, zou Jackie nu in een gat in de grond verdwijnen. Maar bij gebrek daaraan zet ze haar meest onschuldige glimlach op en kijkt ze naar de grond. 'O en dat lawaai, dat was niets, mijn dochter heeft prachtige haren, net als haar oma. Ik durf te wedden dat ze er ooit nog eens een schoonheidswedstrijd mee wint of een felbegeerde filmrol in de wacht sleept. Maar we waren het net aan het uitkammen en dat euh, dat loopt soms een beetje uit de hand.'

Even blijft het muisstil. Zelfs de statige portretten van Jackies groottantes aan de muur lijken hun adem in te houden. De agent kijkt van mama naar Jackie. En weer terug. Dan schudt hij zijn hoofd.

‘Er werd hier dus niemand vermoord? Gefolterd? Gemarteld? Er werden ... haren gekamd?’ De politieagent kijkt ongelovig en zucht dan diep.

‘Ja, maar geen nood hoor, meneer de agent. Dat is slechts een kwartiertje per week. In ons vorige appartement, een chic dakappartement, wisten alle burens van het wekelijkse moment. Ik had aan iedereen oordopjes uitgedeeld. Als u denkt dat het nodig is, zal ik aan alle burens in de straat ook oordopjes schenken. Voor de rest zijn wij heel rustige mensen. Mijn moeder is misschien een beetje bijzonder, maar wij zijn helemaal normaal. Ik organiseer graag etentjes, ik zal anders meteen een uitnodiging maken voor volgende week zodat we dit probleempje bij de buurt een beetje kunnen kaderen.’

Mama spreekt nu razendsnel. Ze vindt het altijd ontzettend belangrijk wat de mensen over haar denken.

‘Dat is absoluut niet nodig, mevrouw. Ik woon hier in de straat en ik denk dat ik voor alle burens spreek als ik zeg dat wij absoluut geen zin hebben in zulke etentjes. Wij willen rust. Zeker op zondagavond.’ Hij laat een vernietigende blik rusten op Jackie. Bijna automatisch gaat haar hand naar het kristal om haar hals. Oma zou ongetwijfeld zeggen dat niemand haar de les moet komen spellen in haar eigen huis en al helemaal niet nadat hij ongevraagd is binnengedrongen. Maar oma is er niet.

‘Succes met je eerste schooldag dan morgen, meisje. Je lijkt me ongeveer even oud als mijn Odette. Misschien zitten jullie wel bij elkaar in de klas.’ En met een scheve glimlach

voegt hij er nog aan toe: 'Je zult mijn dochter meteen herkennen. Ze is prachtig mooi, heeft normaal haar en is overal goed in. Ja, mijn Odette zal het nog ver brengen. Dus als je hulp nodig hebt bij je huiswerk of zo, dan vraag je het maar aan haar, zij is de slimste van de klas.' Met die woorden draait hij zich om in de richting van de trap.

'Ik laat mezelf wel uit, dames. Ik zou jullie aanraden om een plank voor het raam te zetten, want dat heb ik moeten inslaan om de noodsituatie hier het hoofd te kunnen bieden. Als je wilt, kan ik morgen iemand sturen om het te laten maken. Op jullie kosten uiteraard. Het is altijd de verantwoordelijkheid van de bewoners van een huis om de politie binnen te laten.' Mama en Jackie horen nog net 'Prettige avond' voordat de agent de voordeur achter zich laat dichtvallen.

Mama kreunt.

3. MOED VINDEN

Jackie, Jackie, Jaaaaackie! Ben je wakker?’ Mama steekt haar hoofd langs de deur en duwt op de schakelaar. Jackie bromt iets onverstaanbaars en kruipt dieper onder haar donsdeken. Maar mama stormt al verder de kamer binnen en trekt de witte klamboe opzij. Ze gaat op haar bed zitten en trekt de dekens naar beneden.

‘Je weet toch dat het vandaag de grote dag is, Jackie. Je eerste dag op de nieuwe school. Ik ben er zeker van dat je het goed zult doen en dat je me trots zult maken. Je brooddoos en fruit staan klaar beneden. Ik had je heel graag zelf afgezet, maar ik moet nu vertrekken, je weet dat ik vandaag die belangrijke klant heb. Zorg dat je op tijd bent, hé. Je moet hier zeker om tien voor acht vertrekken.’

Jackie zou het allerliefst pas binnen een half uurtje

opstaan, maar ze weet dat ze mama daar alleen maar zenuwachtig mee zou maken. Dus ze gaat rechtop zitten en zwaait haar benen over de rand van het bed. Ze wrijft de slaap uit haar ogen en geeuwt uitgebreid.

‘Gaat het lukken?’ Mama staat intussen voor de grote spiegel. Jackie slaapt in wat oma haar zomerkamer noemt, met rekken vol felgekleurde jurken, twee lange linten vol zomerhoeden en vooral een gigantische collectie gekleurde sjaaltjes. Mama valt nogal uit de toon in haar strakke, zwarte mantelpakje. Ze lijkt in gedachten al ergens anders.

‘Ja hoor, mama, vertrek maar’, zegt Jackie daarom maar.

‘Zo ken ik mijn meisje’, zegt mama terwijl ze een snelle zoen in de haren van Jackie drukt. ‘Maak er een fijne dag van en als er al een test zou zijn om jullie niveau na de vakantie in te schatten, zorg dan dat je extra goed nadenkt, hè! Die eerste indruk is ontzettend belangrijk.’ Ze verdwijnt naar de hal en amper twee minuten later valt de voordeur dicht. Jackie staat op en loopt naar het raam, net op tijd om de auto van de oprit te zien verdwijnen. Met een krakend geluid gaat de slaapkamerdeur weer open. Het is Fred, de rosse kater van oma.

‘Dag Fred, goedemorgen! Wat denk jij? Moet ik mij een beetje beginnen te haasten?’ Als antwoord vleit de kater zich helemaal languit op het bloemetjestapijt. Met tegenzin staat Jackie op en bekijkt zichzelf in de spiegel. Mama had gisteren een dikke vlecht gemaakt in haar haren zodat ze